

Gerçek Sevginin Kaynağı Allah Korkusudur

Sevgi, insanın en derin haz duyduğu, en büyük mutluluğu tattığı ve Allah'ın insana bahşettiği en güzel nimetlerden biridir. Ancak birçok insan sevgiyi yalnızca duygusal bir yakınlık veya beğeni olarak değerlendirir. Oysa Kur'an'a göre gerçek sevgi, insanın imanı, vicdanı ve Allah'a olan samimi bağlılığı üzerine inşa edilir. Bu nedenle gerçek sevginin kaynağını anlayabilmek için, onu besleyen manevi temeli doğru kavramak gerekir.

Bir insanın gerçek anlamda sevebilmesi için, öncelikle ruhunu sevgiye açık hâle getirmesi gerekir. Kendisine karşı sağlıklı bir saygı geliştiremeyen, vicdanını Kur'an ahlakıyla olgunlaştıramayan ve karakterini Allah'ın razı olacağı şekilde şekillendiremeyen bir kimsenin sevmek kabiliyeti de tam anlamıyla gelişmez. Gerçek sevgi; Allah korkusunun, samimi imanının ve güzel ahlakın insanın ruhunda meydana getirdiği derinliğin doğal bir sonucudur.

Gerçek sevgiye ulaşmak, ancak insanın Allah'ı gereği gibi takdir edebilmesiyle mümkündür. Bunun için Allah'ın sonsuz kudretini, ilmini, hikmetini, rahmetini ve mutlak hâkimiyetini kavraması gerekir. Allah'ın mutlak büyüklüğünü idrak eden mümin, Rabbini yüksek bir sevgiyle severken aynı zamanda O'na karşı derin bir saygı, haşyet ve korku duyar. Çünkü Allah korkusu, sevgiyi koruyan, derinleştiren ve olgunlaştıran manevi bir güçtür.

İnsan, Allah'a olan sevgisi derinleştikçe sevmek kabiliyeti de gelişir. Allah'ın yarattığı her güzelliği, O'nun bir tecellisi olarak görür ve O'nun rızasını gözeterek sever. Böylece sevgi; menfaatten, çıkar hesaplarından ve nefsanî beklentilerden arınır, kalıcı bir karakter özelliğine dönüşür. Vefa, sadakat, merhamet, sabır, affedicilik ve fedakârlık gibi üstün ahlak özellikleri de bu sevginin doğal meyveleri olarak ortaya çıkar.

Bu nedenle Allah korkusu ile Allah sevgisi birbirinden ayrı değil, birbirini tamamlayan iki temel manevî değerdir. Allah korkusu sevgiyi bilinçli, samimi ve kalıcı hale getirirken; Allah sevgisi de insanı Rabbine daha çok yaklaştırır, O'nun rızasına uygun bir ahlak yaşamaya yöneltir.

Allah Korkusu ve Gerçek Sevginin Doğuşu

İlk bakışta bazı insanlar korku ile sevginin bir arada bulunamayacağını düşünebilir. Ancak Kur'an'da bildirilen Allah korkusu, insanların birbirlerine duydukları sıradan korkuya benzemez. Bu korku; sonsuz güç sahibi olan Yüce Allah'ın büyüklüğünü, ilmini, adaletini, rahmetini ve her an her şeyi kuşattığını derin bir idrakle kavramaktan doğan haşyettir. Böyle bir haşyet, insanı Allah'tan uzaklaştırmaz; aksine O'na daha da yakınlaştırır. Çünkü Allah'ın eşsiz isim ve sıfatlarını tanıyan mümin, Rabbini her geçen gün daha büyük bir sevgi, hayranlık ve muhabbetle sever; O'nun sevgisini kaybetmekten ve razı olmayacağı bir davranışta bulunmaktan titizlikle sakınır.

Kur'an'da Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

Ey iman edenler, Allah'tan korkup sakınırsanız, O size doğruyu yanlıştan ayıran bir anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfâl Suresi, 29)

Bu ayette Allah, Kendisinden korkup sakınan kullarına "furkan", yani doğruyu yanlıştan ayırabilecek bir kavrayış ve basiret vereceğini bildirmektedir. Gerçek sevginin temel şartlarından biri de budur. Çünkü doğruyu yanlıştan ayıramayan, olayları hikmetle değerlendiremeyen ve

nefsinin yönlendirmesiyle hareket eden bir insanın sevgisi sağlam bir temele dayanmaz. Buna karşılık Allah korkusuyla kazanılan basiret, insanın hem Rabbine hem de O'nun yarattıklarına karşı sevgisini hikmet, adalet ve samimiyet üzerine inşa etmesini sağlar.

Sevginin Koruyucu Kalkanı

Bir insanın "**Seni seviyorum.**" demesi, tek başına gerçek sevginin varlığını göstermez. Asıl önemli olan, bu sevginin hangi temeller üzerine kurulduğu ve zaman içinde nasıl korunduğudur.

Yalan söylemek, ihanet etmek, verilen sözü tutmamak veya sevdiğini söylediği bir kişiyi kısa sürede terk etmek gibi davranışlar, sevginin manevi bir temele dayanmadığını gösterir. Çünkü sağlam bir inanç ve ahlaki bilinçle desteklenmeyen sevgi, şartlar değiştiğinde kolayca zayıflayabilir.

Günümüzde birçok ilişkinin kısa sürede sona ermesinin önemli sebeplerinden biri de budur. İnsanlar çoğu zaman birbirlerini Allah rızası için değil; kendilerine sağladıkları mutluluk, rahatlık veya menfaat nedeniyle severler. Bu beklentiler ortadan kalktığında ise sevginin yerini hayal kırıklığı, öfke ve uzaklaşma alır.

Oysa Allah korkusuna sahip bir mümin için durum tamamen farklıdır. O, sevdiği insana gösterdiği sabrın, vefanın, merhametin ve fedakârlığın Allah katında karşılıksız kalmayacağını bilir. Bu nedenle sevgisini şartlara göre değiştirmez; hastalıkta da, sağlıkta da, bollukta da darlıkta da güzel ahlakını korumaya gayret eder. Çünkü onun asıl amacı yalnızca sevdiği insanı memnun etmek değil, her durumda Allah'ın rızasını kazanmaktır.

İşte Allah korkusu, sevgiyi geçici duyguların ve değişen şartların etkisinden koruyan en güçlü manevi dayanaklardan biridir. Böyle bir sevgi, menfaat üzerine değil; sadakat, samimiyet ve Allah'a bağlılık üzerine kurulduğu için kalıcı ve güven verici bir nitelik kazanır.

Allah Korkusuyla Gelen Vefa ve Sadakat

Gerçek sevginin en önemli göstergelerinden biri vefadır. Sevddiği kişinin zor zamanlarında ona sırtını dönmeyen, aksine daha fazla destek olan insan, sevgisinin samimiyetini ortaya koyar.

Allah'tan korkan bir kimse sevdiği kişiye gösterdiği her güzel davranışın Allah katında karşılığını bulacağını bilir. Bu nedenle sevgisi yalnızca güzel günlerle sınırlı kalmaz. Şartlar zorlaştığında, imkânlar azaldığında veya sevdiği kişi ağır bir imtihandan geçtiğinde de sevgisini ve bağlılığını korur. Çünkü onun ölçüsü insanların değişen halleri değil, Allah'ın hükümleridir.

Allah rızası için seven bir insan, sevdiği kişiyi Allah'ın yarattığı değerli bir kul ve kendisine emanet edilmiş bir sorumluluk olarak görür. Bu bakış açısı, onun şefkatini, sabrını ve fedakarlığını artırırken sevgisini de daha derin ve kalıcı hale getirir.

Sevgi, Allah korkusu ve Allah'ın rızası temelinde inşa edildiğinde vefa ve sadakatsizlikle güçlenir; zamanın, şartların ve menfaatlerin değişmesiyle sarsılmaz. Buna karşılık yalnızca nefsin istekleri, duygusal beklentiler veya geçici çıkarlar üzerine kurulan bir sevgi ise en küçük sarsıntıda bile zayıflamaya ve dağılmaya mahkûmdur.

Allah Korkusuyla İnşa Edilen Güven

Sevginin kalıcı olabilmesi için güven vazgeçilmez bir şarttır. Güvenin olmadığı yerde sevgi zamanla şüphe, kaygı ve huzursuzlukla zedelenir. Bu nedenle sağlam bir ilişkinin temel taşlarından biri güvendir.

İşte bu noktada Allah korkusu belirleyici bir rol oynar. Çünkü gerçek güven, dışarıdan zorlamayla değil, vicdandan doğar. Vicdanı diri tutan ise insanların denetimi değil; Allah'ın her an gördüğüne, işittiğine, insanın içinden geçirdiği her düşüncüyü bildiğine ve O'nun kullarına şah damarından daha yakın olduğuna olan kesin imandır.

Bu bilinçle yaşayan insan, kimsenin görmediği ortamlarda da doğruluktan ayrılmaz. Yalan söylemekten sakınır, emanete ihanet etmez, verdiği sözü yerine getirmeye özen gösterir ve

haksızlıktan kaçınır. Çünkü davranışlarını belirleyen şey insanların takdiri veya eleştirisi değil, Allah'ın hoşnutluğunu kazanma arzusudur.

Bu nedenle gerçek güven, Allah korkusunun şekillendirdiği güzel ahlakın doğal bir sonucudur. Böyle bir güven üzerine kurulan sevgi de daha sağlam, daha huzurlu ve daha kalıcı olur.

Allah Korkusu İnsanı Şefkatli ve Sabırlı Hale Getirir

İnsanları birbirine bağlayan ve sevgiyi kalıcı hale getiren en önemli değerlerden biri sabır, merhamet ve şefkattir. Sevginin yalnızca güzel duygularla değil, zor zamanlarda gösterilen güzel ahlakla da güçlendiği unutulmamalıdır.

Allah korkusu olmayan bir insan, küçük bir anlaşmazlık karşısında öfkesine yenilebilir. Bu öfke, kırıcı sözlere, karşısındaki kişinin kusurlarını büyütmeye veya haksız olsa bile kendisini savunmaya yol açabilir. Çünkü nefis, çoğu zaman insanı kendi haklılığını öne çıkarmaya yöneltir.

Ancak Allah'tan korkan bir mümin, aynı durum karşısında farklı bir tavır gösterir. Söyleyeceği bir sözün karşısındaki insanın kalbini incitebileceğini düşünür. Affetmenin, sabretmenin ve güzel

davranmanın Allah Katı'ndaki değerini bilir. Bu nedenle öfkesini kontrol eder ve kendi nefsinin değil, Allah'ın hoşnutluğunun peşinde olur.

Kur'an'da Rabbimiz kalplerin katılaşmasını şöyle haber vermektedir:

Bundan sonra kalpleriniz yine katılaştı; çünkü onlar taş gibi, hatta daha katıdır... (Bakara Suresi, 74)

Katılaşmış bir kalp; şefkat, merhamet, bağışlama ve fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerini gerektiği gibi ortaya koyamaz. Allah korkusu ise insanın kalbini yumuşatır, vicdanını güçlendirir ve onu daha anlayışlı bir kimse haline getirir.

Allah korkusuyla hareket eden insan, sevdiği kişinin üzülmesini istemez; onu kırmaktan, incitmekten ve mahcup etmekten sakınır. İşte sevginin merhamet ve anlayışla birleştiği noktada gerçek şefkat ortaya çıkar. Kalıcı ve derin bir sevginin temelinde de bu şefkat, sabır ve güzel ahlak vardır.

Allah Sevgisi Sevme Kabiliyetini Geliştirir

İnsanın sevgisizliği üzerine derinlemesine düşünmek önemlidir. Çünkü günümüzde birçok insan, yalnızca sevilmemekten değil, gerçek anlamda sevelemekten dolayı da mutsuzluk yaşamaktadır. Pek çok kişi sevgiyi aradığını ifade eder; ancak gerçek sevginin ortaya çıkmasını sağlayan manevi temeli oluşturamaz.

Gerçek sevgi, yalnızca bir insanın dış görünüşünü beğenmek veya sahip olduğu geçici özelliklere hayranlık duymak değildir. Gerçek sevgi; Allah'ın yarattığı ruhun güzelliğini, güzel ahlakı, vicdanı ve insanda tecelli eden manevi değerleri görebilmektir. Bu bakış açısı, sevgiyi yüzeysel bir beğeniden çıkararak derin ve anlamlı bir bağ haline getirir. Çünkü böyle bir sevgi, geçici özelliklere değil; Allah'ın yarattığı kalıcı güzelliklere yönelir.

Bu nedenle Allah'a duyulan sevgi, insana gerçek anlamda sevebilme gücü kazandırır. İnsan, karşısındaki kişiyi yalnızca dünya hayatındaki özellikleriyle değil; Allah'ın değer verdiği bir kul ve sonsuz hayat yolculuğunun bir parçası olarak görür. Sevgisini de bu bilinçle, Allah'ın rızasını gözeterek şekillendirir.

Böyle bir sevgi, zamanın ve şartların değişmesiyle zayıflamaz; aksine iman, sadakat ve güzel ahlakla beslendikçe daha da derinleşir. Çünkü kaynağını geçici beklentilerden değil, Allah

sevgisinden alan sevgi kalıcı ve güçlü bir temele dayanır.

Sonuç: Gerçek Sevginin Manevi Temeli

Günümüzde insanlar sevgi, güven ve sadakat arayışı içindedir; ancak çoğu zaman bu değerlerin gerçek kaynağını gözden kaçırmaları. Oysa Kur'an, gerçek sevginin temelinde Allah sevgisinin ve Allah korkusunun bulunduğunu bildirir. Çünkü Allah korkusu insanı güzel ahlaka yöneltir; vefayı, merhameti, adaleti, sabrı ve güvenilirliği güçlendirir.

Allah'ı derin bir sevgiyle seven ve O'nun büyüklüğünü hakkıyla takdir eden bir mümin, Rabbinin hoşnutluğunu kaybetmekten sakınır. Bu bilinç, insanın hem Allah'a hem de çevresindeki insanlara karşı sorumluluklarını en güzel şekilde yerine getirmesine vesile olur. Bu nedenle kalıcı ve gerçek sevgi, ancak Allah'ın rızasını merkeze alan bir anlayışla mümkün hale gelir.

Rabbimiz şöyle buyurur:

Ey iman edenler, Allah'tan nasıl korkup sakınmak gerekiyorsa öylece korkup sakının ve siz ancak Müslümanlar olarak can verin. (Âl-i İmrân Suresi, 102)

Allah sevgisi ve Allah korkusunun hakim olduğu bir hayat; güvenin, sadakatin, merhametin ve fedakarlığın doğal olarak yaşandığı bir hayat olur. Kur'an ahlakının yaşanmasıyla ortaya çıkan bu sevgi anlayışı, yalnızca bireysel ilişkileri değil, tüm toplumu güzelleştirir. Böylece huzurun, kardeşliğin ve kalıcı sevginin temeli sağlam bir manevi zemine dayanır.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/gercek-sevginin-kaynagi-allah-korkusudur>